

جمعیت کل کشور در سن بالای شصت سال قرار خواهد داشت. این در حالی است که براساس استانداردهای جمعیتی، به جمعیت‌هایی که آمار سالمندان آن بیش از ۱۰ درصد کل افراد جامعه را به خود اختصاص دهند، عنوان جمعیت سالخورده داده می‌شود.

اعتقاد جمعیت‌شناسان بر این است که ایران در سده آینده به یکی از سالخورده‌ترین کشورهای در حال توسعه تبدیل خواهد شد و سرعت سالخوردگی آن همچون سرعت کاهش باروری‌اش، منحصر به خود خواهد بود. از سوی دیگر شاخص‌های مربوط به پیش‌بینی فاکتور «میان‌سنی»^۱، (میان‌سن جوان‌ترین و مسن‌ترین گروه سنی) حاکی از این است که در دهه‌های آینده بیش از نیمی از افراد کشور بالای ۵۰ سال سن خواهند داشت. «شاخص سالخوردگی»^۲ نیز (نسبت سالمندان به کودکان) در سده آینده به رقمی حدود ۱۷۰ خواهد رسید. به این ترتیب در سده پیش‌روی، جمعیت سالمند کشور ۱/۷ برابر جمعیت کودک و نوجوان خواهد بود. این در حالی است که شاخص بالا، برای ژاپن در سال ۲۰۰۰، کمی بیش از ۱۰۰ بوده است. همچنین براساس تمام شاخص‌ها همچون درصد افراد سالخورده، میان‌سنی، نسبت‌های وابستگی، شاخص سالمندی و هرم‌های سنی گویای آن است که جمعیت ایران از اوایل دهه ۱۳۷۰، روند سالخوردگی را آغاز کرده و در سده پیش‌روی سالخورده‌ترین کشور جهان یا یکی از سالخورده‌ترین کشورهای جهان خواهد بود. در توضیح این روند قابل‌بیان است که براساس الگوهای جمعیتی موجود، الگوی سنی سالمندی از سال ۱۴۱۰ خورشیدی به بعد بر ساختار سنی جمعیت کشور چیره خواهد شد. در این مرحله با سرعتی فزاینده و به تدریج، تعداد سالمندان کشور افزایش خواهد یافت. در صورتی که دولت جمهوری اسلامی ایران الگوی مناسبی برای برخورد با مسئله سالمندی جمعیت نداشته باشد، این موضوع باعث چالش‌های مختلفی در حوزه اقتصاد (کاهش جمعیت کار و بالا رفتن رکود اقتصادی حاصل از این موضوع، کاهش میزان

1. Median Age

2. Age index